

Zpět na seznam knih

Obsah ukázky

O knize

Ukázka poemy

Předzpěv

Zpěv první – Periferie

Zpěv třetí – Ohrady

Dozpěv – Nábřeží

O knize

[Zpět na začátek ukázky](#)

Na křtu páté knížky s Pavlovými básničkami, kterou jsme kamarádkami po Pavlově smrti připravily k tisku, jsem oznámila všem přátelům, že je to už sbírka poslední, přestože v odkazu byla ještě poema Mizející Praha inspirovaná fotografiemi Jana Reicha, napsaná v roce 1984. Oba autoři tehdy společné dílo nabídli k vydání, ale to se nepodařilo, doba si žádala optimistický pohled do budoucnosti.

Poema zůstala „v šuplíku“. Já jsem ji tam chtěla nechat ležet... jsou to dost náročné, surrealistické verše, neuměla jsem si představit, jak je prezentovat, smysl mi unikal.

Ale Věra Marková-Sluková, která spolupracovala na všech vydaných knížkách po Pavlově smrti, se pořád na Mizející Prahu ptala. A jednoho dne mě pozvala na schůzku s fotografem a vydavatelem Karlem Koutským, znalcem a obdivovatelem fotografií Jana Reicha i surrealistické poezie. Najednou jsem seděla vedle paní Jany Reichové a grafika této knížky Bohuslava Šíra. Vydání poemy Mizející Praha podle původní představy autorů (byť po 36 letech) mi ve vteřině dávalo smysl.

Pavle a Jene, že jsme vám udělali radost?

Marie Vrbová

[Zpět na začátek ukázky](#)

Ukázka poemy

Mizející Praha

Předzpěv

Poslední vor

stvořený rousseauovským holičem
rovnou na omítku podskalské hospody
je ukotvený rámem
bránícím mu v odplutí
I malíři pokojů
(Ob dvě léta)
stříkají s pietou Malbyt mimo něj
smekají rohaté čepice z novin
a minutou piva
uctívají zmrazený čas

Plavci strnuli navždy

v prvotní póze Šípkové Růženky
raněné štětcem
namísto trnem proslulého vřetánka
Genius holič nedal plavcům oči
a ti nikdy neviděli kostelík
klesající rychlostí růstu krápníku
pod úroveň chodníků
Nebo stojí tak jak stál
a dláždění se nad něj povyšuje?
(Kostelík je tu dál
i vor dál v rámu pluje)

Já připlul s voráři

celý ve svátečním
v tuzexových štruskách
stříhu džínsového

Jak oni
mám i já dva šátky na krku
Pestrý je na křtiny
bílý je na pohřby
ani jsem si perka nezamáčel
o Věčnou Vltavu
i když skok z pltě na navigaci
nebyl nepodobný letu Černou Dírou
Z voru mě zpátky nikdo nezavolal
(Bez očí přece o tom nevěděli)
I tak se stává z Plavce Chodec
však touha rýžovat příběhy
a pronášet věštby
je u obou stejná

Vor na zdi hospody
stal se Strojem Času
Bořícím rypadlům – Jezdcům z Apokalypsy
zahraje dechovka v krojích „Vltavanu“
Snad se i těžkou koulí stanu
Zákonem kyvadla co rozbíjí zed'
Dík přesně spočteným náložím
poklesnou domy na přední
v tichu
tak jako slepí koně když se střílejí
(Ani se tak moc nezapráší)
Byty se otevřou jednou stěnou
krabičky sardinek plné osudů
Kamenné divadlo nahé – bez opony
pro oči Chodce
pro oči moje
Mizející Praho

[Zpět na začátek ukázky](#)

Mizející Praha

Zpěv první – Periferie

Na zdi – grafice
přizdobené kosočtverci
s úsečkou uprostřed
a paprsky slunce okolo
jsou naléhavé zprávy
O tom kdo koho miluje a kdo je taky vůl
a že Joan Miró krade od dětí

Na značku „Průjezd zakázán“
se my milá z vysoka...
Mít respekt z autorit
neviděli bychom
ani
vitráže pavlačí z bublinkatého skla
ani oprátku očka plynové lucerny
ani
dosud živý strom
A nás přece čekají
pootevřená uzamčená vrata
a za nimi dům s rozleptanou firmou:
„Václav Hrabě...“
Za malinkým oknem
zaskleným škeblovou perletí
pije malíř s básníkem
Šermují rukama
řvou na sebe
rdousí se
aby se nakonec objali
a plakali nad svou genialitou

V rezervaci
za zamčenými pootevřenými dveřmi
je naše hospoda „Na Ohradě“
s odvěkou šéfovou „Nekonečná Šed“
Ta žena Makropulos
v šedé zástěře
hrající přesto všemi barvami
je pravdivá a hranatá
Připrav se milá na příběh o tom
jak makala v Paříži
a co všechno prokecli kubisti
Blues tady teklo z harmonik
dvou i tříčtvrteční
a taktů mělo
kolik chtělo
Dokonce že je Blues
snad nikdy nevědělo

Odvaž mi
milá
oba šátky
protože
na bílý
už je pohřbeno
a na pestrý
jsou křtiny
zatím v spermiích architektů

[Zpět na začátek ukázky](#)

Mizející Praha

Zpěv třetí – Ohrady

Nejlíp se vyslovují
obecné pravdy
ve dvou
u Ohrad
Vzduch tady nevoní Fenjalem a kávou
ale blízkou řekou
s ingrediencemi pivoněk a kalin
předměstských zahrádek
Šífáci na cestě do Hamburku
pokřikují už sto let
na nás
má milá
necudná slova
plná hřejivé závisti
toužících mužů na cestě
Pamatuješ?
Tehdy jsi
měla barchetovou jupku
ze které odlétaly knoflíky
jak mlčící hvězdy
a moje kožená čepice s nehtem
nám překážela při polibku
Ani jsem
tehdy
nezul holínky při milování
Leželi jsme u Ohrady
na mém cajkovém kabátě
vonícím železem a šmírem
Dva póly magnetu
Tužky bradavek

byly ztuhlé jako dnes
Jen vlasy
mělas tehdy delší než já
Naše trička a jeansy
na hromádce
obnažily
po sto letech
zase jen Evu a Adama
Tehdy jsem ti taky neonikal
když jsi
trhala při vzepětí
dva drny
a křičela:
„Můj Bože
doma mě zabijou...“
Nezabili
Kolikrát jsme tu byli
ví jen Ohrada
a taky šífáci
vezoucí kupky písku
do našich přesýpacích hodin

[Zpět na začátek ukázky](#)

Mizející Praha

Dozpěv – Nábřeží

Mutanti racků
už ani neodlétají
a Vltava ani nezamrzá
Je krásná špinavá i drzá
přikutá řetězem věrnosti k nábřeží
jako muž k ženě
která na něj ví nejednu vraždu
Řekni Labutím
milá
ať nikdy neukazují nohy
Zamřížované stromy na nábřeží
totiž
nemohou utéct
(Stejně jako já sobě)
Dva šátky na krku
jsou propocené
těžením písku příběhů
a síla ke skoku
z navigace zpátky na vor
není
Vypadněte
všechny kladky starým tramvajím
od Holešovic
až k mostu 1. máje
dříve Legií
a udělejte hvězdnou artilerii
nad nábřežím Mizející Prahy
aby střízlivý a hluchý Edison
neopustil opilého otlého Nezvala
Snad by ses

milá
nebála
žes naší chůzí Časem
zestarala
A i kdyby
hliněné tváře dívek
špachtlované Láskou
do staroby
jsou krásné

Napadnul nám sníh
pod nohy i do vlasů
Zaplatíš
alespoň
milá
třemi stříbrnými vlasy Babky Vševedky
za mělnické a kapra
vonícího olejnatě z „Paluby“
Skočíme si
z železného mostu sebevrahů
a já tě naučím chodit po hladině
protože mělnické je kapalné helium
Najdeme nějakou ohradu
a sněhovou koulí napíšeme
veliké A
protože když něco končí
jiné nevyhnutelně začíná

říjen 1984

[Zpět na začátek ukázky](#)